

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 237/2015/5. szám

A Kúria a Szűcs A. Gábor Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: Dr. Szűcs A. Gábor ügyvéd) által képviselt **I.r. Felperes, II.r. Felperes, III.r. Felperes és IV.r. Felperes** felpereseknek (valamennyien: **cím**), a Dr. ... főigazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. október 28. napján kelt 7.K.32.886/2014/8. és 7.K.32.887/2014/7. számú jogerős ítéletei ellen a felperesek által 8. és 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelmek folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson - az egyesített felülvizsgálati eljárásban - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.32.886/2014/8. számú és 7.K.32.887/2014/7. számú ítéleteit hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Kötelezi továbbá a II.r., III.r. és IV.r. felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A koszovói állampolgár II.r. felperes 2005. évben, míg házastársa, az I.r. felperes 2008. évben érkezett Magyarország területére kereső tevékenység folytatása céljából. Az I.r. és II.r. felperesek a fenti időpontoktól folyamatosan rendelkeznek tartózkodási engedéllyel. A III.r. és IV.r. felperesek - az ő kiskorú gyermekeik - családi együttélés céljából kiadott tartózkodási engedélyt kaptak. A felperesek 2013. november 5-én nemzeti letelepedési engedély iránti kérelmet terjesztettek elő. Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2014. február 18. napján kelt 106-1-59771/13/2013-L. számú határozatával az I.r., míg 106-1-59763/20/2013-L. számú határozatával a II.r., III.r. és IV. r. felperesi kérelmeket elutasította. A hatóság döntését a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló

2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 33.§ (1) bekezdés a) pontjának második fordulatra és c) pontjára, valamint (2) bekezdésére, továbbá a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (5) bekezdésére, 95.§ (1) bekezdés a)-f) pontjaira alapította, mivel a felperesek a letelepedéshez szükséges feltételek közül a megélhetés biztosítottóságát nem tudták igazolni, továbbá az eljárás során a hatósággal hamis adatot, valótlan tényről közöltek a letelepedési célt igazoló okiratok benyújtásakor.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság, az alperes 2014. május 28. napján kelt 106-L-10478/3/2014. számú és 106-L-10481/3/2014. számú határozataival az elsőfokú hatóság döntéseit helyben hagyta. Az alperes eljárása során további bizonyítást folytatott le, melynek eredményeképpen megállapította, hogy az I.r. felperes valós jövedelme - figyelembe véve a család létszámát és a házastársa (II.r. felperes) jövedelmét és megtakarítását - nem éri el a KSH útmutató által megjelölt létminimum értéket, attól jelentős mértékben elmarad. Így nem felel meg a jogszabály által a letelepedési engedély megszerzéséhez szükséges biztos egzisztenciát igazoló feltételnek. Az I.r. felperes emellett a letelepedési engedély megszerzése érdekében csatolt (2013. szeptember és október havi) munkáltatói igazolásban feltüntetett jövedelme nem egyezik a NAV által igazolt jövedelemmel, így a hamis adatszolgáltatás részéről megvalósult.

A másodfokú hatóság a II.r., valamint III.r. és IV.r. felperesek által benyújtott fellebbezés elbírálása során elfogadta, hogy a II.r. felperes folyamatosan rendelkezik az általa hivatkozott megtakarítással, ugyanakkor annak mértéke nem jelentős, további ingatlan vagyonnal, vagyon értékű joggal nem bír, jövedelme pedig - figyelemmel a három kiskorú gyermekre és a házastárs jövedelmének mértékére - szintén nem felel meg a jogszabály által a letelepedési engedély megszerzéséhez szükséges biztos egzisztenciát igazoló feltételnek. A hatóság ezen túlmenően megállapította, hogy a II.r. felperes a letelepedési engedély megszerzése érdekében házastársa, az I.r. felperes jövedelmére vonatkozóan valótlan adatot tüntetett fel, így a hamis adatszolgáltatás részéről szintén megvalósult.

Az elsőfokú bíróság az I.r., valamint a II.r.-IV.r. felperesek kereseteit elutasította. Ítéleteinek indokolásában hivatkozott a Harm.tv. IV. fejezetéhez, a letelepedésre vonatkozó szabályokhoz fűzött indokolásra, miszerint „alapvető társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy csak az a személy kaphasson letelepedési engedélyt, aki magyarországi egzisztenciáját képes megteremteni, létfenntartásáról megfelelően tud gondoskodni”. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a fentiek egybecsengenek a 2003/109/EK irányelvben foglaltakkal. A bíróság utalt arra, hogy a felperesek a Vhr. 95.§-ában szabályozott, a megélhetésre vonatkozó számítási módot nem vitatták. A felperesek által javasolt, a KSH megkeresésére vonatkozó indítványt indokolatlannak találta, mivel a felperesek

együttes jövedelme jelentősen marad el a létminimumtól, így a helyi viszonyok figyelembevétele értékelhető eredménnyel nem járhat. A bíróság egyetértett azzal, hogy a felpereseknek a személygépkocsira, mint vagyontárgyra való hivatkozása értékmegjelölés nélkül nem volt figyelembe vehető, csak mint a további kiadások okozója, továbbá a **K.** Kft., mint vállalkozás vagyona nem elkülönített vagyon, ezért azt a megélhetés körében értékelni nem lehetett.

Az elsőfokú bíróság egyetértett az alperessel a hamis adatközlés megvalósulásának kérdésében is. Álláspontja szerint a felperesek tudatállapota átfogta, hogy az I.r. felperes részére kiadott munkáltatói igazolás a munkából való több hónapos kiesése miatt nem lehetett valós. Ennek következtében a felperesek az eljáró hatóságot megtévesztették.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi határozatok az eljárási szabályoknak megfeleltek, az alperes a tényállást tisztázta, a bizonyítékokat egyenként értékelte és mérlegelte, melynek szempontjai a határozatok indokolásából egyértelműen kitűnnek, így határozatai jogszerűek.

A jogerős ítéletek ellen a felperesek együttes felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő, melyben az elsőfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereseti kérelmeknek helytadó ítélet meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítéletek jogsértőek, mivel a bíróság nem vette figyelembe a keresetekben felhozott érveket, köztük a nagy értékű vagyontárgy, továbbá a vállalkozás értékét. Ezen túlmenően a bíróság nem tulajdonított jelentőséget a felperesek bizonyítási indítványának, a földrajzi eltéréseket a megélhetés kapcsán nem vizsgálta. A felperesek kifejtették, hogy a Vhr. 95.§ (4) bekezdése nem kógens rendelkezés, az anyasági támogatás, valamint a táppénz, továbbá a gazdasági társaságból származó osztalék figyelembevétele a jövedelem számításánál nem mellőzhető. A felperesek álláspontja szerint az alperesi határozatok a tényállás tisztázása hiányában megalapozatlanok, ezért mind a határozatok, mind az azokat jogszerűnek értékelő ítéletek jogsértőek.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítéletek hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint mind a hatósági határozatok, mind a jogerős ítéletek jogszerűek. A felperesek magyarországi megélhetésével kapcsolatosan kifejtette, hogy annak értékelése komplex vizsgálat eredménye, melynél különös tekintettel voltak a letelepedés feltételeivel kapcsolatos fokozott jogalkotói elvárásokra. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperesek jövedelmi, vagyoni viszonyainak vizsgálata során tett megállapítások és az arra vonatkozó indokolás a határozatokból egyértelműen kitűnik, ezért azok jogszerűek tekinthetők.

A Kúria Kfv.II.37.238/2015/2. számú végzésével a jelen ügyhöz

egyesítette a Kfv.II.37.238/2015. számú ügyet.

A felperesek felülvizsgálati kérelmei nem alaposak.

A Kúria a jogerős ítéleteket a felülvizsgálati kérelmek keretei között vizsgálta felül a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntéseivel és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A letelepedési engedély a harmadik országbeli állampolgár által megszerezhető tartózkodási engedélyek közül a legmagasabb szintű, egyben azoktól minőségét illetően is eltér. A bírói ítéletek rendre visszaigazolják azt a jogalkotói célt, amelyet a Harm.tv. IV. fejezetéhez, a letelepedésre vonatkozó szabályokhoz fűzött indokolásban fogalmazott meg, miszerint „alapvető társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy csak az a személy kaphasson letelepedési engedélyt, aki magyarországi egzisztenciáját képes megteremteni, létfenntartásáról megfelelően tud gondoskodni”. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a fentiek egybecsengenek az 2003/109/EK irányelvben foglaltakkal, ennek megfelelően az uniós és a hazai elvárás azonos, a letelepedési kérelmet előterjesztő személyeknek stabil anyagi háttérrel kell rendelkezniük, amely egyfelől folyamatos, a mindennapi kiadásokat teljes körűen fedező bevételt, másfelől többnyire vagyon (készpénz, ingó, ingatlan) tárgyakban megjelenő biztonsági tartalékot jelent. A két kereső felnőtt – I.r. és II.r. felperesek – havi bevétele (211.231 forint) nem fedezi a KSH által erre a családmoddellre (két felnőtt és három gyermek, azaz öttagú család) kiszámított létminimumot (283.668 forint). Ezen túlmenően a kérelmezők jelentős vagyonnal nem rendelkeznek, így az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a hatóságok mérlegelési jogkörükben eljárva megalapozottan döntöttek, amikor a felperesek megélhetését nem látták biztosítotttnak. A felperesek azon kifogására, hogy a gépkocsit az alperes nem vette figyelembe, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a gépkocsi értékmegjelölés nélkül nem értékelhető, továbbá a **K. Kft.**, mint vállalkozás vagyona nem elkülönített vagyon, ezért azt a megélhetés körében értékelni szintén nem lehetett. A Kúria azon felperesi felvetés kapcsán, hogy a hatóság és a bíróság sem indokolta a **K. Kft.**-ből származó osztalék értékelésének elmaradását megállapította, hogy a felperesek keresetlevelükben ezt nem kifogásolták, így a bíróság alappal mellőzte ennek részletes vizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a hamis adatközlés

megvalósulását, amely önmagában kizárja a letelepedési engedély kiadását. A Harm.tv. 33.§ (1) bekezdés a) és c) pontjai, továbbá a Vhr. 95.§-ának együttes értelmezése egyfelől azt jelenti, hogy a harmadik országbeli állampolgár a magyar jogi előírások betartásával létesít munkaviszonyt, érvényes munkavállalási engedéllyel és munkaszerződéssel rendelkezik, mely alapján tényleges munkát végez. Ugyanakkor jelenti azt is, hogy a jogszerű munkavégzés számára jövedelem szerzését eredményezi, amelynek jogszerűsége ugyancsak feltétel. Az idézett jogszabályi rendelkezés a jogszerű munkavégzés mellett tehát egyszersmind a jogszerű jövedelem megszerzését is előírja, a kettő együttesen igazolja a megélhetés biztosítottóságát. A Kúria álláspontja szerint jogértelmezési tévedés, hogy a jogalkotó miközben megköveteli a jogszerű kereső tevékenységet, lemondana a jövedelem jogszerűségéről. A jogszerű jövedelem pedig az a jövedelem, amely után a közterheket megfizették, amelynek mértékéről nem más, mint az adóhatóság rendelkezik megbízható információval. Ezért az idegenrendészeti hatóság okkal tájékozódott a NAV-nál és fogadta el a NAV által visszaigazolt jövedelmet jogszerű jövedelemként, e közlést valós adatként. Ennek kapcsán egyértelműen megállapítható volt, hogy a 33.§ (2) bekezdés d) pontjában foglaltak szerint az I.r. és II.r. felperesek által a letelepedési engedély megszerzése érdekében csatolt munkáltatói igazolással a hamis adatszolgáltatás megvalósult, mivel az I.r. felperes által feltüntetett jövedelem nem egyezett a NAV által igazolt jövedelemmel. A Kúria - korábbi ítéleteivel egyezően - rámutat arra, hogy a felperesek valamennyi iratot, így különösen a letelepedés alapfeltételül szolgáló, a megélhetést igazoló iratot a letelepedési engedély megszerzése érdekében nyújtották be, ezért annak tartalmától a hatóságnak nem volt módja eltekinteni.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban perköltséget nem kért, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes I.r. felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

A pervesztes II.r, III.r. és IV.r. felperesek a Pp. 78.§ (1) bekezdése és az IM r. 13.§ (2) bekezdése, valamint a Pp. 82.§ (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem

*előterjesztésekor hatályos Itv. 50.§ (1) bekezdése alapján
állapította meg a Kúria.*

Budapest, 2015. október 7.

***Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.
előadó bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró***